

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας

κ.κ. Δαμασκηνοῦ

«Ἐτοίμη ἡ καρδιά μου πρὸς σέ, ὁ Θεός, ἐτοίμη ἡ καρδιά μου»

(Ψαλμ. 107,2).

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερώνυμε, Θεοτίμητε Προκαθήμενε τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἀγιωτάτης, Ἀποστολικῆς καί Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀδελφοί μου συμπρεσβύτεροι καί διάκονοι,

Εντιμώτατοι Ἄρχοντες,

Λαέ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε καί περιούσιε,

Ψῆφω καί δοκιμασίᾳ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνεβαίνω *«ἐν ὑπερώῳ τόπῳ»* (Ὁρθρος Μεγάλης Τετάρτης) αὐτὴ τὴν εὐλογημένη στιγμή. Καλοῦμαι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι νὰ προσλάβω καί νὰ διακονήσω τὸ ὑψιστον δῶρον τῆς *«δεσποτικῆς ξενίας»*: νὰ καταστῶ προεστῶς *«τῆς ἀθανάτου τραπέζης»* καί πατὴρ τοῦ λαοῦ τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μου ἐμπιστεύεται, γιὰ νὰ προσλάβω *«τό φῶς τὸ ἀληθινόν»* καί νὰ τὸ μεταδίδω μέχρις ὅτου ὁ Δίκαιος Κριτῆς *«μέλλει παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖσθαι»*.

Κατὰ τὴν μεγάλη καί ἱερὴ αὐτὴ ὥρα ἀντηχοῦν μέσα στόν νοῦ καί στήν καρδιά μου τὰ λόγια τοῦ θεοφόρου Ἁγίου Ἰγνατίου, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας: *«Γνωρίζω ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δέν λαμβάνει τὸ χάρισμα τῆς διακονίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἀφ' ἑαυτοῦ του, οὔτε ἀπὸ τούς ἀνθρώπους, οὔτε γιὰ νὰ γίνει κενόδοξος, ἀλλὰ χάρη στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, καί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Πρὸς Φιλαδελφεῖς). Κι αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού καλοῦμαι νὰ ἀκολουθήσω: δρόμος ἀγάπης, σταυρικῆς καί κενωτικῆς. Δρόμος καρδιάς παραδομένης στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, δρόμος ἠγετικός.

«Ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος» (Μάρκ. 10, 43-44). Αὐτός εἶναι ὁ ἐπίσκοπος. Ἡγεῖται τοῦ λαοῦ του ὡς ὁ διακονῶν. Τό ἐγκόλπιο καί ὁ σταυρός πού φέρει, τίθενται στό στήθος, στό μέρος τῆς καρδιάς. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία τοῦ ὑπενθυμίζει κάθε στιγμή ὅτι αὐτό πού ἔλαβε δέν εἶναι δόξα ἀνθρώπινη καί πρόσκαιρη, ἀλλὰ πρόσκληση συνάντησης μέ τόν Θεό στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ξεχωριστά.

Ἡ διακονία του αὐτῆ πηγάζει ἀπὸ τὴν «*καιομένη καρδία*» (Λουκ. 24,32): μία καρδία στερεωμένη στὴ μαρτυρία περὶ τῆς ἀληθείας, στὴν ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς τοῦ νὰ εἶναι «*λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν*» τῆς Ἐκκλησίας (Ματθ. 5,15), γιὰ νὰ φέγγει τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως σὲ ἕναν κόσμον ποὺ τυραννιέται ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου, γιὰ νὰ συνεχίζει τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν συνεπισκόπων του, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ αὐτό: «*νὰ εὐαγγελιστεῖ τὴ λύτρωση στοὺς πτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς, νὰ θεραπεύσει τοὺς συντετριμμένους στὴν καρδία, νὰ κηρύξει στοὺς αἰχμαλώτους τῶν παθῶν τὴν συγχώρηση καὶ στοὺς τυφλωμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τὴν ἀνάβλεψη, νὰ ἀποστείλει ὑγιεῖς καὶ ἐλεύθερους ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ ὅσους συνεντρίβησαν ἀπὸ τὸ κακὸ, νὰ κηρύξει τὴν ἀρχὴ μιᾶς νέας ἐποχῆς, εὐπρόσδεκτης ἀπὸ τὸν Κύριον*» (πρβλ. Λουκ. 4, 18-19).

Ὁ κάθε ἐπίσκοπος ἀποτελεῖ μία συνέχεια στὸν κρίκο τῆς ἀλυσίδας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ μία καινούργια ἀρχή. Εἶναι αὐτὸς ποὺ αἰτεῖται τὴν χάρη καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ καλεῖται νὰ ζήσει τὴν διακονία του ὡς σταυρὸ καὶ ἀνάσταση. Διότι ὁ ἐπίσκοπος λησμονεῖ τὸν ἑαυτό του, καθὼς στὸ πρόσωπό του ἢ ἐν τόπῳ Ἐκκλησία, στὴν ὁποία καθίσταται πατέρας καὶ ποιμένας, ἀγωνίζεται νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολή ποὺ τῆς δόθηκε: νὰ εἶναι ἐνωμένη μὲ τὴν σύμπασα Ἐκκλησία καὶ νὰ μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν παράδοσή της. Ἐγγυητὴς αὐτῆς τῆς μαρτυρίας εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, ζώντας καὶ πολιτευόμενος σταυρικὰ.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀποδέχεται, ἀγκαλιάζει καὶ διακονεῖ σὰν γνήσιος πατέρας, προσευχητικὰ καὶ θυσιαστικὰ, ὅλα τὰ μέλη τῆς ἐν τόπῳ Ἐκκλησίας: τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν, τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ τοὺς πεπτωκότας, τοὺς δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντας καὶ τοὺς δυνάμει πιστοὺς, αὐτοὺς ποὺ ζοῦν τὸ μυστήριον τῆς χάριτος καὶ ὅσους δὲν τὸ βιώνουν ἀλλὰ ἔχουν κάθε δικαίωμα καὶ δυνατότητα νὰ τὸ πράξουν, αὐτοὺς ποὺ ἀποδέχονται τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτοὺς ποὺ δοκιμάζονται ἀπὸ τὸν πειρασμὸ τῆς ἰδίας γνώμης, τὴν ὁποία, ἄλλοτε ἀπὸ γνήσια ἀγωνία καὶ ἄλλοτε ἀπὸ ἔλλειμμα ταπεινώσεως προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν. Κανεὶς δὲν περισσεύει, διότι ὅλοι εἶναι «*σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους*» (Α' Κορ. 12, 27). Γιὰ τὸν ἐπίσκοπο ὅλοι εἶναι οἰκεῖοι, παιδιὰ του. Σηκώνει τὸ φορτίο τους, κι ἄς εἶναι σταυρικὸ. «*Καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν δείκνυσι*» (Α' Κορ. 12, 31), τὴν ὁδὸ τῆς ἀγάπης. Ὅριό του τὸ «*ἄχρις οὗ μορφωθῆ ὁ Χριστός*» (Γαλ. 4, 19) «ἐνὶ ἐκάστῳ» τῶν μελῶν τῆς ποιμνῆς του, διότι ἡ ἀποστολή του εἶναι νὰ παρουσιαστεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνος του, ἀλλὰ ὁμολογώντας καὶ βιώνοντας τὸ «*ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ ἃ μοι ἔδωκας, Κύριε*» (Ἐβρ. 2, 13)

Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, δὲν μπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ ἄλλον δρόμον ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συνοδικότητα, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν δική του ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία, τὴν ὁποία ἐπαναβεβαιώνει σὲ κάθε Θεία Λειτουργία μνημονεύοντας: «*ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς ὀρθοτομούσεως τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας*». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καλεῖ κληρὸ καὶ λαὸ νὰ οἰκειώνονται τὴν μετοχή στὴν Ἐκκλησία ὄχι μόνον ὡς εὐχή καὶ προσευχή, ἀλλὰ καὶ ὡς βίωμα σώζουσας ὑπακοῆς. Διότι ἡ ἀλήθεια βρίσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Δὲν ἀποτελεῖ ἀτομικὸ κατόρθωμα.

Ὡστόσο, ἡ ἀλήθεια ἀποκτᾶται μέ πόνο, δίδεται ἀντί σταυροῦ. Κερδίζεται μέ ὑπομονή, διότι δέν κατανοεῖται πάντοτε τή στιγμή πού οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦμε. Καί ἡ εὐθύνη τοῦ προεστῶτος εἶναι ἡ μεγαλύτερη. Ἀπαιτοῦνται δάκρυα προσευχῆς, διάθεση συνοδοιπορίας, πολλή ταπείνωση, μετοχή στήν ἀποστολική ἐμπειρία: *«λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι»* (Α΄Κορ. 4, 12-13).

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἐγγυητής τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως. Ἡ παράδοση διαφυλάσσεται στήν Ἐκκλησία καί ἀποτελεῖ τή βάση, γιά νά ἀναζωογονεῖται ἡ ὑπαρξή μας, γιά νά μποροῦμε νά ἐξερχόμαστε στό σήμερα καί νά διαλεγόμαστε μαζί του. Δέν ἀρνούμεθα καί δέν ἀφιστάμεθα τῆς παραδόσεως, διότι *«Ἰησοῦς Χριστός, χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας»* (Ἐβρ. 13,8). Παράλληλα, ζοῦμε τό σήμερα, ὄχι μέ πικρία ἢ φόβο γιά ὅ,τι περιορίστηκε ἢ χάθηκε, ἀλλά μέ τήν ἐπίγνωση τῆς κλήσεώς μας νά ἐργαστοῦμε ἐν χρόνῳ καί ἐν κόσμῳ, *«καθά συνέταξε ἡμῖν Κύριος»* (Ματθ. 27, 10).

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ προεστῶς τῆς συγκεκριμένης ἐν τόπῳ Ἐκκλησίας. Καί αὐτό καλοῦμαι ἀπό σήμερα ἰσόβια νά ζήσω, αὐτόν τόν ἄρρηκτο δεσμό μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Αἰτωλίας καί τῆς Ἀκαρνανίας. Μεταφυτεύομαι ἀπό τή φιλόξενη Μαγνησία, πού ἀγάπησα, σέ ἕνα τόπο τρισευλογημένο καί πολλαπλῶς ἀπό τόν Θεό εὐεργετημένο.

Κάθε τι σέ αὐτόν εἶναι μοναδικό στήν ἐλληνική μας πατρίδα:

Ἡ φυσική του ὁμορφιά θαυμαστή καί πολυποίκιλη, ἀπό τή λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου μέχρι τόν Ἀμβρακικό κόλπο μέ τή σπάνια πανίδα, καί ἀπό τά Ἀκαρνανικά Ὕρη μέχρι τόν ποταμό Ἀχελῷο.

Ἡ ἱστορικότητά του χαμένη στά βάθη τῶν αἰώνων, ἀπό τήν πολιορκία τῆς Τροίας καί τή μυθική Ἀργώ, ὅπου Αἰτωλοί καί Ἀκαρνανεῖς ἔδιναν τό στίγμα τῆς ἱστορικῆς παρουσίας τους, μέχρι τά ποτισμένα μέ ἐλληνικό αἷμα χῶματα ἐπί Τουρκοκρατίας καί, προπαντός, μέχρι τό ἱερό Μεσολόγγι, πού μέ τήν Ἔξοδό του ἔγινε παγκόσμιο σύμβολο ἠρωϊσμοῦ καί ἀντίστασης σέ κάθε μορφή βαρβαρότητας καί ἀνελευθερίας.

Ἰδιαιτέρως ἡ πόλη τοῦ Ἀγρινίου, λίκνο τῆς δημοκρατίας ἀπό τήν ἀρχαιότητα, γενέτειρα ἀργότερα μεγάλων μορφῶν πού ἀναδείχθηκαν στήν παιδεία, στή σπουδή, στά γράμματα, στήν τέχνη, καί κατεστάθησαν μεγάλοι εὐεργέτες τοῦ γένους τους. Πόλη πού φιλοξένησε μέ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν τούς ἀδελφούς πρόσφυγες τῆς Μικρασίας, καί πλουτίστηκε ἔτι καί ἔτι ἀπό αὐτούς μέ τήν ἀγάπη γιά τόν Θεό, τό φιλοπρόοδο ἦθος, τήν ἀπλότητα πού γίνεται ἀρχοντιά καί εὐλογημένη δημιουργία.

Ἡ Αἰτωλοακαρνανία εἶναι ἕνας τόπος, πού μέχρι σήμερα γεννᾷ ἁγίους. Στά χῶματα αὐτά γεννήθηκε ὁ φλογερός ἐθναπόστολος καί ἱερομάρτυς ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος ἔδειξε μέ τήν ζωή, τίς διδασχές, τήν μαρτυρία καί τό μαρτύριό του ὅτι ἡ πίστη ἀνοίγει ὁδὸ θυσίας, ἄσκησης, παιδείας, συνάντησης τῶν ἀνθρώπων πού ὀφείλουν νά διαφυλάξουν τήν παράδοση, νά κρατήσουν ταυτότητα, γλῶσσα, ἀρχοντιά, μαχητικότητα, πού νιώθουν ὅτι *«ψυχή καί Χριστός μᾶς χρειάζεται»*.

Ἐδῶ γεννήθηκε ἀκόμα ὁ προπομπός του ἅγιος Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος, 100 χρόνια νωρίτερα, δίδαξε τὴν ὁδὸ τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς λειτουργικῆς ζωῆς, τῆς κατήχησης, τῆς ἀγάπης γιὰ τὰ γράμματα, τοῦ γνήσιου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος.

Ἐδῶ ἀσκήτεψαν ἅγιοι ὅπως ὁ Ὅσιος Βάρβαρος ὁ Πενταπολίτης, ἀλλὰ καὶ μαρτύρησαν ἄλλοι, ὅπως ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ἐν Βραχωρίῳ.

Ἐδῶ καὶ ὁ φλογερός ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ, ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντίστασης τῶν «Ἐλεύθερων Πολιορκημένων» τοῦ Μεσολογγίου, θυσιάστηκε μαζί μέ τούς ἱερεῖς του, γιὰ νά μὴν ἀφήσει τόν ἄμαχο πληθυσμό νά πέσει στά χέρια τῶν βάρβαρων ἐχθρῶν.

Ἐδῶ, τέλος, εἶδε τό φῶς καί ὁ σύγχρονός μας ἅγιος Καλλίνικος, Μητροπολίτης Ἐδέσσης, ὁ «ἀσκητής Ἐπίσκοπος», ὁ «διάφανος Ἱεράρχης», «τό κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας», ὁ «μὴ ἐκ τοῦ τόπου σεμνυνόμενος, ἀλλὰ τόν τόπον σεμνύνων ἀφ' ἑαυτοῦ».

Ταπεινά ἀσπάζομαι τὰ ἴχνη πού ἀφήσαν στό πέρασμά Τους ὅλοι αὐτοί οἱ γίγαντες τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος. Ἐπικαλοῦμαι τίς πρεσβεῖες Τους, ὥστε νά συνεχίσω μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ τό δικό Τους ἔργο, σέ ἓνα τόπο πού γίνεται πλέον ἡ πατρίδα μου, καί σέ μιὰ τοπική Ἐκκλησία, πού εἶναι στερεωμένη σέ τέτοια ἱερά καί ἄσειστα θεμέλια.

Μνημονεύω τούτη τὴν στιγμή τούς τρεῖς τελευταίους ἀειμνήστους ἐπισκόπους αὐτῆς τῆς ἱεραῆς κιβωτοῦ καί προκατόχους μου: τόν Ἱερόθεο Παρασκευόπουλο, πού στήριξε μέ δυναμισμό τόν λαό τοῦ Θεοῦ, ἰδίως στά χρόνια τῆς Κατοχῆς. Τόν Θεόκλητο Ἀβραντινῆ, τόν «δεσπότη τῶν μεγάλων ἔργων», ὁ ὁποῖος πρωταγωνίστησε στό νά ἔχει ἡ ἱερά αὐτή Μητρόπολη, ναούς καί ἰδρύματα καί καλούς κληρικούς. Τέλος, τόν πολύκλαυστο καί πολυσέβαστο Κοσμᾶ Παπαχρήστου, τόν ἀπλό καί ταπεινό στήν καρδιά, τόν φλογερό ἱεραπόστολο, τόν σπουδαῖο πνευματικό καθοδηγητή, αὐτόν πού ἀγαπήθηκε ὅσο κανεῖς. Μνημονεύοντάς τους στό ἱερό θυσιαστήριο, ζητῶ τή στήριξη τῶν ἁγίων εὐχῶν τους, ὥστε νά μιμηθῶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὴν Ἐκκλησία καί τὴν ἀφοσίωσή τους στόν λαό τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖο θεοφιλῶς διεποίμαναν.

Μέ ἅγιο πόθο καί πατρική ἀγάπη περιμένω τὴν ὥρα πού θά κοινωνήσω μέ τούς ταπεινούς καί ἀφανεῖς ἐργάτες τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ Γεωργίου τοῦ Χριστοῦ, τούς ευλαβεστάτους ἱερεῖς, τούς μοναχοὺς, τίς μοναχές, ἐκείνους καί ἐκεῖνες πού ἐπιμελοῦνται τό ἔργο τῆς κατήχησης, τῆς μελέτης τοῦ Θεοῦ λόγου καί κάθε ἄλλης δράσης, πού ἀποσκοπεῖ στήν οἰκοδομὴ τοῦ Σώματος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλους αὐτούς τούς καλούς οἰκονόμους τῆς χάριτος, οἱ ὁποῖοι στό ἐξῆς θά ἀποτελοῦν ἀναφαίρετο κομμάτι τῆς καρδιάς καί τῆς ἀγάπης μου, τούς παρακαλῶ ἀπὸ τούτη τὴν στιγμή νά προσεύχονται γιὰ ἐμένα. Τούς θεωρῶ συνοδοιπόρους μου ἐν Χριστῷ, συνεργάτες στό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων καί τούς προσκαλῶ σέ συσστράτευση ἐνότητος καὶ ἀγάπης.

Χαιρετίζω τόν φιλόθεο καί φιλοπρόοδο λαό τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας τὴν ὁποία καλοῦμαι νά ποιμάνω, τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας, τόν καθένα καί τὴν καθεμιά στοὺς ἕξι δήμους πού τὴν ἀπαρτίζουν. Αὐτόν τόν λαό, τόν

εὐγενῆ, τόν προσηλωμένο στίς παραδόσεις τῆς πίστεώς μας, τόν καλλιεργημένο πνευματικῶς, μέ ἱερή προσμονή λαχταρῶ καί ἐγώ νά ἐναγκαλιστῶ ἐν «σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ», καί αὐτόν νά διακονήσω μέ ὅλες μου τίς ψυχικές καί σωματικές δυνάμεις, ὅλα τά χρόνια τῆς ζωῆς μου.

Τό συναίσθημα πού μέ κυριεύει αὐτή τήν ἱερή στιγμή, εἶναι ἡ χαρμολύπη. Βιώνω, συγχρόνως, φόβο καί ἐλπίδα, τέλος καί ἀρχή. Εἰσῆλθα στόν Ἱερό τοῦτο Καθεδρικό Ναό τῶν Ἀθηνῶν ὡς ὁ Πρεσβύτερος Δαμασκηνός. Καί τώρα καλοῦμαι νά καταθέσω αὐτή μου τήν ταυτότητα, νά ἐγκαταλείψω ὅσα μέχρι στιγμῆς γνώριζα ὡς τρόπο ζωῆς καί διακονίας.

Ἰδού, γέγονε καινά τά πάντα. Ὁ Πρεσβύτερος δίνει τή θέση του στόν Ἀρχιερέα. Ἀναμένω νά λάβω τή Χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὄχι ὡς προνόμιο καί ἰδιοκτησία, ἀλλά γιά νά ταυτίσω ὀλοκληρωτικά τήν ὕπαρξή μου μέ τήν Ἐκκλησία, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ· γιά νά ἀπαρνηθῶ ἔτι καί ἔτι τό ἴδιον θέλημα καί νά καταστήσω τόν ἑαυτό μου ἐπιφάνεια λευκή, ἐλεύθερη ἀπό ἰδιοτελεῖς σκοπούς καί ἀγωνία προσωπικῆς καταξίωσης, ὥστε πάνω σέ αὐτήν νά ἐγγραφοῦν ὁ πόνος, ἡ ἀγωνία, ἡ πνευματική ἀναζήτηση τῶν ψυχῶν, πού μοῦ ἐμπιστεύεται σήμερα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἐπωμίζομαι τήν ὀδύνη ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ἐπιθυμία νά μιμηθῶ τόν Κύριο, πού μέ τή σταυρική Του θυσία φέρει τίς πληγές σύνολης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Τά τραύματα τῶν ἀνθρώπων καθίστανται πληγές δικές μου ἀλλά καί καύχησή μου, διότι μέ ἀξιώνουν νά μετάσχω στό σχέδιο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Πρός Αὐτόν προσβλέπω καί ἄλλο δρόμο δέν ἔχω ἀπό τήν ταύτιση μέ τή θυσία Του, ὥστε νά γευθῶ καί νά προσφέρω τήν ἀνέκφραστη χαρά τῆς Ἀναστάσεώς Του. Προσφέρομαι πρὸς συσταύρωση, ὥστε νά καλέσω σέ συνανάσταση.

Προσεγγίζοντας μετά φόβου καί τρόμου τή μεγαλύτερη καί ἱερότερη στιγμή τῆς ζωῆς μου, στιγμή πού μετράει γιά τήν αἰωνιότητα, αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά ἀναμετρήσω ὅλη μου τήν πορεία, καί εὐχαριστία καί δοξολογία νά ἀναπέμψω στόν Ἅγιο Θεό, πού μέ ἀξίωσε νά περάσω ἀπό τόπους καί νά γνωρίσω ἀνθρώπους, πού ἔγιναν σταθμοί καθοριστικοί, ὀδηγώντας τήν ταπεινή κιβωτό τοῦ βίου μου σέ τούτη τήν ὥρα τήν ἀνεπανάληπτη, μέσα σέ αὐτόν τόν ἱερό καί σεβάσιμο Ναό.

Σάμος, ὁ πρῶτος μου σταθμός, ἡ γενέτειρά μου. Τό νησί, πού ἀνασαίνει εἰρηνικά στή γαλανή εὐρύτητα τοῦ Αἰγαίου τή μυρωμένη αὔρα τῆς Μικρασίας, τό μελτέμι τῆς Ἀνατολῆς, τή μυστική πνοή τοῦ νησιοῦ τῆς Ἀποκάλυψης. Ἐδῶ μέ περιμένει τό πατρικό μου σπίτι, πού μέ κράτησε στήν ἀγκαλιά του τά δεκαοκτώ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Εὐλαβικά ἀσπάζομαι τά τιμημένα χέρια τῶν γονιῶν μου, τοῦ πατέρα μου Σταύρου καί τῆς μητέρας μου Σταματίας, πού ὀδήγησαν τά βήματά μου ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία στήν Ἐκκλησία. Ἀναπολῶ τήν πληρότητα τῶν νεανικῶν μου χρόνων, πού μοῦ ἐξασφάλισαν οἱ γονεῖς μου, διδάσκοντάς με τήν πίστη στόν Θεό, τήν ἔμπρακτη ἀγάπη στόν συνάνθρωπο, τόν σεβασμό στίς παραδόσεις τῆς πατρίδας μου. Τούς εὐγνωμονῶ γιά ὅλα αὐτά, ὅπως εὐγνωμονῶ καί τήν ἀγαπημένη μου

ἀδελφή Μαρία, τόν γαμπρό μου Πέτρο καί τά ἀνίψια μου Νικόλαο καί Σταματία, διότι στά κατοπινά μου χρόνια ὑπῆρξαν γιά μένα συνοδοιπόροι πλήρεις ἀγάπης καί σεβασμοῦ πρὸς τόν ἀγῶνα καί τίς ἐπιλογές μου. Ἀναπολῶ ἀκόμα τή σεβάσμια μορφή τοῦ ταπεινοῦ ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας μου π. Σταματίου, πού ἔγινε πρότυπο καί ἔμπνευση στήν ἱερατική μου κλήση. Τέλος, μέ ἀπέραντο σεβασμό φέρω ἐνώπιόν μου τή μορφή τοῦ ἀσκητικοῦ ἐπισκόπου τοῦ νησιοῦ μου μακαριστοῦ Παντελεήμονα Μπαρδάκου, πού εἶχε προφητεύσει τή μελλοντική μου ἀφιέρωση στήν Ἐκκλησία, ἰδιαίτερα, ὅμως, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου κ. Εὐσεβίου, πού ἀποτελεῖ γιά μένα στηλογραφία ἐργατικότητας, μεθοδικότητας, ἀπαράμιλλης ἐντιμότητας καί ἀκλόνητης ὑπομονῆς. Κλίνω τό γόνυ μπροστά τους καί τούς εὐχαριστῶ ἀπό καρδίας.

Δεύτερος σταθμός τῆς ζωῆς μου, ὁ Πειραιᾶς, τό μεγάλο λιμάνι τῆς πατρίδας μας, γίνεται τό κατ' ἐξοχήν λιμάνι τῆς ψυχῆς μου. Οἱ ἀνησυχίες της νιότης μου, οἱ ἀγῶνες μου καί τά ὄνειρά μου βρίσκουν ἀνταπόκριση καί διέξοδο, ἡ πορεία μου νόημα μοναδικό. Ἡ σπουδή μου στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μοῦ προσφέρει γνώσεις θεολογικές· ἡ δέ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ συνδέει μέ πρόσωπα πού στάθηκαν γιά μένα θησαυροί ἀνεκτίμητοι καί ἐπηρέασαν ἔκτοτε εὐεργετικά τή ζωή μου. Ἀπό τά μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε ἡ γνωριμία μου μέ τόν Πρωτοσύγκελο τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς, τόν πατέρα Ἰγνάτιο Γεωργακόπουλο, πού ἀναλαμβάνει τήν πνευματική μου καθοδήγηση. Ἀναπαύει τήν ψυχή μου ἡ ἡρεμία τοῦ χαρακτήρα του, ἡ ἀκεραιότητα τοῦ ἠθους του, ἡ γαλήνη τοῦ προσώπου του. Πείθει χωρίς νά δεσμεύει, ἐμπνέει χωρίς νά προβάλλεται, χειραγωγεῖ διακριτικά τήν ψυχή μου στό μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης. Μητροπολίτης τότε τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας ὁ Γέροντας Καλλίνικος, μέ εἰσάγει στό ἱερό Βῆμα, ἀναβιβάζοντάς με στόν βαθμό τοῦ διακόνου. Ὅσο ζοῦσε, στεκόμουν μέ δέος καί ἀπεριόριστο σεβασμό μπροστά στόν δυναμικό αὐτό Ἱεράρχη, τόν ἱεροπρεπῆ λειτουργό, τόν δεινό ἱεροκήρυκα μέ τόν ἀπαράμιλλο ἱεραποστολικό ζῆλο καί τήν καλλίκαρπη διακονία. Καί τώρα, πού ἔχει πλέον μετατεθεῖ στά οὐράνια σκηνώματα, εἶμαι βέβαιος ὅτι μέ περιβάλλει προστατευτικά ἡ πατρική του στοργή καί αἰσθάνομαι ἀκαταμάχητη τήν ἀνάγκη, αὐτήν τήν ἱερή στιγμή, νά ζητήσω τήν ἀγία του εὐχή.

Καί, ἰδού, ὁ τρίτος σταθμός τῆς ζωῆς μου μέ περιμένει: ὁ Βόλος, ἡ Μητρόπολη Δημητριάδος, ἡ εὐλογημένη Μαγνησία. Στήν πρόσκληση τοῦ νεοεκλεγέντα Γέροντά μου Μητροπολίτου Δημητριάδος ἀπαντῶ μέ τήν ὑπακοή μου. Τόν ἀκολουθῶ μέ πνεῦμα μαθητείας, μέ τήν ἐπιθυμία νά σταθῶ πιστός συνοδοιπόρος του στήν ἐπισκοπική του ἀποστολή καί νά θυσιαστῶ μαζί του γιά τήν Ἐκκλησία. Κι ἐκεῖνος μέ τιμᾷ μέ τήν ἐμπιστοσύνη του καί μέ τήν ἀνάθεση εὐθυνῶν: τῆς Ἀρχidiaκονίας, τοῦ Ἰδιαιτέρου του Γραφείου, τοῦ Μητροπολιτικοῦ Παρεκκλησίου, τῆς Ποιμαντικῆς τῶν Ἀναγνωστῶν καί τῶν Ἱεροπαίδων, τῆς ἰδρύσεως τῆς Παιδικῆς καί Νεανικῆς Χορωδίας τῆς Μητροπόλεως, τῆς ἀνέγερσης καί ἀποπεράτωσης Ἱ. Ναῶν.

Μοῦ προσφέρει μέ τά σεπτά του χέρια τή χάρη τῆς Ἱερωσύνης, καί μαζί, τήν εὐχή του νά ποιμαίνω τή μεγαλάνυμη ἐνορία τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ περικαλλής Ναός της ἀποτελεῖ ἔκτοτε τήν πνευματική μου κιβωτό, ὅπου καταθέτω τίς βαθύτερες δυνάμεις

τῆς ψυχῆς μου, βιώνοντας μοναδικές ἐμπειρίες λατρείας μέσα σέ μιά ζωντανή ἐκκλησιαστική κοινότητα. Συνεφημέριοι, στελέχη καί ἐνορίτες, σέ ἕνα θεοφιλῆ συναγωνισμό ἀγάπης, στηρίζουν κάθε φιλανθρωπική καί ἱεραποστολική δραστηριότητα, καί παράλληλα ἀναπαύουν τήν ψυχή μου.

Μέ τέτοια ἀποθέματα δύναμης, μοῦ δίνουν χαρά τά διαρκῶς αὐξανόμενα καθήκοντά μου: ὡς Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου ἀρχικά καί Πρωτοσυγκέλλου κατόπιν ὡς Προέδρου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καί ὑπευθύνου τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ τῆς Μητροπόλεως ὡς προϊσταμένου τῆς ἱστορικής Ἐνορίας τῆς Μακρινίτσας, δημιουργοῦ δέ καί διευθυντοῦ τοῦ πρώτου Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τῆς Μητροπόλεως, στό γραφικό αὐτό πηλιορείτικο χωριό ὡς συντονιστοῦ τοῦ Γραφείου Νεότητας καί τῆς ἔκδοσης σύγχρονων κατηχητικῶν βοηθημάτων ὡς Προέδρου τοῦ Γηροκομείου Καναλίων, μέ τούς τροφίμους καί τό προσωπικό τοῦ ὁποίου συνδέθηκα μέ δεσμούς ἀγάπης καί ἔγινα μέλος τῆς οἰκογένειάς τους καί τέλος, ὡς ὀραματιστοῦ τοῦ «Μικροῦ Παραδείσου» καί τῆς «Γωνιάς τοῦ Θεοῦ», δύο πρότυπων καί πρωτότυπων χώρων ἀπασχόλησης τῶν παιδιῶν.

Ὅλες αὐτές οἱ πνευματικές ἐπάξεις μοῦ προσφέρουν τήν εὐκαιρία νά γευθῶ τήν εὐλογία τῆς συμπόρευσης καί τῆς ἐπικοινωνίας μέ ἀναρίθμητους συνεργάτες, ἱερεῖς, μοναχοὺς καί λαϊκοὺς ἀδελφούς, σέ μιά πορεία πολυσχιδοῦς προσφορᾶς. Κρατῶ ὅλους μέσα στήν καρδιά μου σέ μιά θέση ξεχωριστή καί τούς ἐκφράζω τήν πιό βαθειά μου εὐ-γνωμοσύνη.

Ἡ κατ' ἐξοχήν, ὅμως, εὐλογία τούτων τῶν χρόνων εἶναι ἡ μαθητεία μου στό πλευρό σας, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου. Στό πρόσωπό σας εἶδα ὄχι μόνο τόν ὀραματιστή Ἱεράρχη μέ τό εὐρύ πνεῦμα καί τόν εὐστροφο νοῦ, μέ τό ἐπικοινωνιακό χάρισμα καί τήν ἐκπληκτική ὀξυδέρκεια, ἀλλά καί τόν καλό ποιμένα, πού σέ καιροῦς πολυδιάσπασης καί κατακερματισμοῦ, μοναξιᾶς καί ἀπομόνωσης, λειτουργεῖ ὡς παράγοντας καί ἐγγυητής εἰρήνης, συναλληλίας καί ἐνότητας. Στό πρόσωπό σας γνώρισα τόν στοργικό πατέρα, πού δέν φεῖδεται κόπων καί θυσιῶν, προκειμένου νά ἐμπνεύσει στά παιδιά του τόν στόχο τῆς ἀγιότητας. Μέ διδάξατε ἔμπρακτα τήν ταπεινότητα, πού ἐνώνει καί συγχωρεῖ, τήν ὑπομονή, πού ἀνέχεται καί μακροθυμεῖ, τήν ἀγάπη, πού ἐλευθερώνει καί ἐμπιστεύεται, τήν ἐμπιστοσύνη, πού ἀναδεικνύει τά χαρίσματα καί δίνει καρποφορία στούς κόπους.

Ἀνήκει σέ σᾶς, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου, ἡ χαρά τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ὡς ἐλάχιστη ἀνταμοιβή τῶν κόπων σας γιά μένα καί τῆς καθοριστικῆς συμβολῆς σας στήν ἐκκλησιαστική μου καταξίωση. Τώρα πού ἤλθε ἡ ὥρα ἀπό τήν ἀγαπημένη πόλη τοῦ Βόλου νά ξεκινήσω γιά τήν εὐλογημένη γῆ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, ζητῶ ταπεινά τήν εὐλογία καί τήν εὐχή σας, Σεβασμιώτατε Πατέρα μου, γιά νά τήν ἔχω ἐφόδιο πολῦτιμο στήν πορεία καί στή διακονία μου. Μαζί μέ αὐτήν ζητῶ ἀκόμη ὡς ἐπιστηριγμό τίς προσευχές τῶν μελῶν τοῦ «κοινοβίου» μας τῆς ἐπισκοπικῆς Σας κατοικίας: τοῦ π. Μαξίμου, τοῦ π. Ἰγνατίου, τοῦ π. Σεραφεῖμ, τοῦ π. Καλλινίκου καί, βέβαια, τῆς «ψυχομάνας» τῆς πνευματικῆς μας οἰκογένειας, τῆς πιστῆς καί ἀφοσιωμένης κας Μαρίας.

Κρατῶ πυξίδα ἀλάνθαστη, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου, τό φωτεινό σας παράδειγμα. Καί στό θησαυροφυλάκιο τῆς ψυχῆς μου φυλάσσω μέ εὐλάβεια τίς παρακαταθήκες πού ἔλαβα ἀπό σᾶς. Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί δι' εὐχῶν σας, δέν θά διαψεύσω τίς προσδοκίες σας. Δέν θά ὑποστείλω τά λάβαρα τοῦ ἀγῶνα μου. Θά πορεύομαι «*νήφων ἐν πᾶσιν, ἔργον ποιῶν εὐαγγελιστοῦ, τήν διακονίαν μου πληροφορῶν*».

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα. Αὐτή τήν ἱερή γιά μένα ὥρα ἐπιτρέψτε μου νά ἀπευθυνθῶ πρὸς τό Σεπτό Πρόσωπό Σας μέ ἰδιαίτερο σεβασμό, τιμὴ καί εὐλάβεια. Τά λόγια δέν εἶναι ἱκανά νά ἐκφράσουν τή βαθεῖα καί ἰσόβια εὐγνωμοσύνη μου γιά τήν ἀγάπη Σας, τήν ὁποία γεύθηκα «ἐν πλησμονῇ»· ἀγάπη γνήσια πατρική, πού ὑπεραμύνεται τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας, πού λαχταρᾷ καί κάνει τό πᾶν γιά νά ἀνακουφίσει τόν ἀνθρώπινο πόνο, πού γνωρίζει νά συγχωρεῖ, πού ἀφουγκράζεται τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν της καί παλεύει καί ἀγωνίζεται γι' αὐτά. Ἐνδειξη μόνο, μέσα στίς πολλές, γιά τοῦ λόγου μου τό ἀληθές, εἶναι ἡ θεσμοθέτηση ἀπό τήν πολιτεία, χάρη στίς δικές Σας ἄοκνες προσπάθειες, τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν ἱερέων σέ ὅλη τήν ἑλληνική ἐπικράτεια, γιά τήν ὁποία καί ἐγώ προσωπικά καί – εἶμαι βέβαιος – καί ὅλος ὁ ἱερός Κλήρος σᾶς εὐγνωμονεῖ!

Οἰακοστροφὸς στοὺς δύσκολους καιροὺς μας τῆς κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δίνοντας μαρτυρία Χριστοῦ ἰσχυρή, ἐργαζόμενος γιά τήν δόξα Του καί τήν προαγωγή τοῦ Σώματός Του ταπεινά καί ἀθόρυβα, μέσα σέ μιά εὐλογημένη πολλές φορές σιωπή πού ἱερούργεῖ τό μυστήριο τῆς ἐνότητας, μέ μιά ἀμετάθετη σταθερότητα πού χαρίζει ἀσφάλεια σέ ὅλους μας, θά ἀποτελεῖτε πάντα γιά μένα ἕνα ὀδοδείκτη αὐθεντικῆς πορείας, ἕνα πρότυπο πρὸς μίμηση. Ταπεινά ὑπόσχομαι νά ἀκολουθήσω τό φωτεινό Σας παράδειγμα ὡς γνήσιος υἱὸς φιλοστόργου Πατρός. Ἡ παντοτινὴ μνημόνευση τοῦ Σεπτοῦ Ὀνόματός Σας σέ κάθε Θεία Λειτουργία θά εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς υἱικῆς ἀφοσίωσης καί τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης μου πρὸς Ἐσᾶς καί δι' Ὑμῶν στήν ἀγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὀλόθερμες καί υἱικές εἶναι οἱ εὐχαριστίες μου καί πρὸς ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς, τά τίμια μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσους συμμετέχουν στήν Ἱερή Μυσταγωγία τῆς σημερινῆς εὐσημῆς ἡμέρας, ἀλλά καί ὅσους συμπαρίστανται συμπροσευχόμενοι γιά τήν ἀναξιοτήτά μου.

Ἰδιαίτερος τοὺς λειτουργοὺς Ἀρχιερεῖς:

Τόν Ἅγιο Σιδηροκάστρου, τόν φιλακόλουθο καί φιλόκαλο Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας:

Τόν Ἅγιο Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως, τόν ἀεικίνητο καί φίλεργο Ποιμέναρχη τῆς προσφυγικῆς Μητροπόλεως τῆς Δυτικῆς Θεσσαλονίκης:

Τόν Ἅγιο Λευκάδος καί Ἰθάκης, τόν γλυκὴ καί μελίχιο Ποιμένα τῆς Παναγιοσκεπάστου νησιωτικῆς Μητροπόλεως:

Τόν Ἅγιο Νέας Ἰωνίας, Φιλαδελφείας, Ἡρακλείου καί Χαλκηδόνας κ. Γαβριήλ, τόν πρωτοπόρο, δυναμικό, ἐπικοινωνιακό καί ἐργασιομανῆ Μητροπολίτη:

Τόν Άγιο Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ίερώνυμο, τόν έμβριθέστατο Ήπίσκοπο μέ τήν πλούσια έκκλησιαστική έμπειρία καί μέ τόν γνήσιο καί άσυμβίβαστο έκκλησιαστικό του λόγο·

Τέλος, τόν Άγιο Πολυανής καί Κιλκισίου κ. Βαρθολομαΐο, τόν πολυφίλητο άδελφό καί άχώριστο συνοδοιπόρο μου από τά φοιτητικά μας χρόνια, τόν πλήρη φόβου καί εύλαβείας γιά τόν Θεό, σεβασμοϋ γιά τόν άνθρωπο, άγάπης καί εύγένειας άρχοντικής, τό πολύτιμο καί άδιατάρακτο στήριγμά μου αυτά τά 30 χρόνια τής εύλογημένης συμπόρευσης μᾶς.

Εύχαριστιακά στρέφω τήν καρδιακή προσευχή μου, στους δύο άκουσίως άπουσιάζοντες Άγίους Άρχιερεΐς:

Τόν Άγιο Ναυπάκτου καί Άγίου Βλασίου κ. Ίερόθεο, τόν ήσυχαστή έπίσκοπο, τόν έμβριθΉ θεολόγο, τόν πολυγραφότατο συγγραφέα, τόν μαθητή σύγχρονων Άγίων καί κληρονόμο τής χάριτός Τους. Ώς τοποτηρητής τής χηρευούσης Ή. Μητροπόλεως Αίτωλίας καί Άκαρνανίας επί δέκα όλόκληρους μήνες έργάστηκε θυσιαστικά, περιοδεύων, κηρύττων, ιεουργών καί διδάσκων, γιά νά παραδώσει τό θεΐο αυτό Γεώργιο στόν νέο Ήπίσκοπο, έτοιμο πρός καλλιέργεια καί καρποφορία. Θά τοϋ εΐμαι γι' αυτό από τά βάθη τής καρδιάς μου έσαεί εύγνώμων·

Καί τόν Άγιο Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς κ. Ίουστΐνο, τόν καρδιακό καί έπιστήθιο φίλο, πού γνωρίζει νά άγαπᾶ τούς ανθρώπους μέ άπλότητα μέσα από τά βάθη τής παιδικής του καρδιάς, νά λατρεύει τόν Θεό μέ θεΐο έρωτα, νά διακονεί τήν τοπική του Έκκλησία μέ στιβαρότητα, συνέπεια καί άνδρεία.

Εύχαριστώ άκόμα καί τούς ιερεΐς, πού περιστοιχίζουν τούτη τήν ώρα τό Ίερό ΒΉμα, καί ιδιαιτέρως τόν νεώτερο τών άδελφών μου, αλλά τόσο ξεχωριστό γιά τά τάλαντά του Άρχιμανδριτη Ήγνάτιο Μουρτζανό, τόν ρέκτη, γλωσσομαθΉ, έργατικότατο καί μεθοδικότατο Πρωτο-σύγκελλο τής Ή. Μητροπόλεως Λαρίσης, πού λαμπρύνει τήν διακονία του μέσα στην έκκλησία μέ τά πολλά του χαρίσματα.

Όμοίως εύγνωμονώ καί όλους όσοι παρίστανται, συμπροσεύχονται καί συμμετέχουν στό κορυφαΐο αυτό γεγονός τής ζωΉς μου: άρχοντες από τόν Βόλο καί τήν Αίτωλοακαρνανία, Μέλη τής Έλληνικής Κυβερνήσεως, εκπροσώπους στό Έλληνικό Κοινοβούλιο, στην Πρωτοβάθμια καί Δευτεροβάθμια Τοπική Αυτόδιοίκηση, Πρόεδροι καί Μέλη τοπικών φορέων καί συλλόγων.

Μέ καρδιακή καί εύχαριστιακή έπιθυμία άπευθύνομαι, τέλος, στους συγγενείς, φίλους, μοναχούς καί μοναχές, πνευματικά μου παιδιά, συνεργάτες, οί περισσότεροι τών οποίων ύποβλήθηκαν στην ταλαιπωρία μεγάλου ταξιδιοϋ γιά χάρη μου. Τούς εύχαριστώ καί πάντα θά τούς προσφέρω τήν άγάπη μου καί τήν προσευχή μου.

Τέλος, αισθάνομαι τήν άνάγκη νά μνημονεύσω καί τούς κεκοιμημένους άρχιερεΐς Λαρίσης και Τυρνάβου Ήγνάτιο, Έλασσώνος Βασίλειο, Καστορίας Σεραφεΐμ, Σισανίου καί Σιατίστης Παϋλο, Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ήερεμία, Κεφαλληνίας Γεράσιμο καί Τράλλων Ήσίδωρο, γιά τούς όποιους άνέκαθεν έτρεφα αισθήματα ιδιαίτερης

ἀγάπης καί σεβασμοῦ. Τούτη τήν ἀγία ὥρα ἐπικαλοῦμαι τίς εὐπαρρησίαστες εὐχές τους, γιά νά τίς ἔχω ἐφόδιο στό στάδιο πού ἀνοίγεται μπροστά μου.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Υἱικῶς καί ταπεινῶς παρακαλῶ νά ἔχω τήν προσευχή καί τήν στήριξή Σας, ὥστε νά εἶναι ἡ ἐπισκοπική μου διακονία θεάρεστη καί ἀνεπίληπτη, σύμφωνη μέ τίς προτροπές τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου πρὸς τόν ἅγιο Πολύκαρπο ἐπίσκοπο Σμύρνης, προτροπές τίς ὁποῖες αἰσθάνομαι ὅτι ἀκούω ἀπό τά δικά Σας πατρικά χεῖλη αὐτή τή στιγμή:

«Σέ παρακαλῶ στό ὄνομα τῆς χάριτος πού φέρνεις, νά συνεχίσεις τόν δρόμο σου καί νά στηρίζεις κληρο καί λαό στήν πίστη, γιά νά σωθοῦν. Νά ὑπερασπίζεσαι τόν τόπο μέ κάθε ἐπιμέλεια, σωματική καί πνευματική. Νά φροντίζεις τήν ἐνότητα, ἀπό τήν ὁποία δέν ὑπάρχει ἀνώτερο. Νά τούς ὑπομένεις ὅλους, ὅπως καί ὁ Κύριος ὑπομένει ἐσένα. Νά ἀνέχεσαι μέ ἀγάπη. Νά ἀφοσιώνεσαι σέ ἀδιάλειπτες προσευχές. Νά ζητᾷς περισσότερη σύνεση. Νά μένεις ἄγρυπνος, ἔχοντας πνεῦμα ἀκοίμητο. Στόν κάθε ἄνθρωπο νά μιλάς κατά τρόπο πού ταιριάζει στόν Θεό. Νά καταβάλλεις τελικά περισσότερο κόπο, γιά νά λάβεις τόν στέφανο τοῦ Θεοῦ».

Ἀμήν.